KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 14. marts 1995

om Spaniens investeringsstøtte til stålstøberiet Piezas y Rodajes SA i provinsen Teruel i Aragón i Spanien

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(Tekst af betydning for EØS)

(95/438/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2,

efter i overensstemmelse med nævnte artikel 93 at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Den 24. april 1991 vedtog Kommissionen beslutning NN 12/91 om ikke at gøre indsigelse mod en række spanske regionale og lokale myndigheders investeringsstøtte til den spanske virksomhed Piezas y Rodajes SA (Pyrsa).

Pyrsa blev grundlagt i september 1988 og arbejder med støbning af stål og fremstilling af kædehjul og GET-udstyr.

Den 30. juli 1991 anlagde den britiske virksomhed Cook, der opererer inden for samme sektor som Pyrsa, sag mod Kommissionen ved De Europæiske Fællesskabers Domstol med påstand om annullation af nævnte beslutning.

Ved dom af 19. maj 1993 [1] annullerede Domstolen Kommissionens beslutning NN 12/91 om »ikke at gøre indsigelser gældende« mod den statsstøtte, som i flere tilfælde er ydet Pyrsa, for så vidt den angår anden støtte end den støtte på 975 905 000 pta., som den spanske regering har ydet virksomheden i forbindelse med en regional støtteordning, som Kommissionen har godkendt.

Domstolens vigtigste argument for at annullere beslutning NN 12/91 var, at da Kommissionen havde taget udgangspunkt i en manglende overkapacitet inden for undersektoren for kædehjul og GET-udstyr uden at kunne påvise dette, skulle den havde indledt proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, for efter at have indhentet alle de nødvendige bemærkninger at fastslå, om dens vurdering var korrekt.

II

I overensstemmelse med Domstolens dom besluttede Kommissionen den 28. juli 1993 at indlede proceduren i artikel 93, stk. 2, med hensyn til følgende former for støtte til Pyrsa:

1) 182 mio. pta. i tilskud uden tilbagebetalingspligt

2) en lånegaranti på 490 mio pta. over elleve år (begge fra Comunidad Autónoma de Aragón)

3) et rentenedslag på syv procentpoint i fem år for ovenstående lån på 490 mio. pta. (fra Diputación Provincial de Teruel)

4) 2,3 mio pta. i form af tildeling af jord (fra Ayuntamiento de Monreal del Campo).

De spanske myndigheder blev underrettet om beslutningen om at indlede proceduren i skrivelse af 6. august 1993. Denne skrivelse blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [2] for at informere de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter. I denne skrivelse understregede Kommissionen, at da der ikke var påvist nogen virkning for sektoren, kunne den pågældende støtte ikke opnå nogen af undtagelserne i artikel 92, stk. 3, og under disse omstændigheder var den ikke forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen gav derfor den spanske regering en frist til at fremsætte sine bemærkninger og mere konkret til at stille alle de nødvendige oplysninger til rådighed med henblik på en analyse af sektoren.

Den tid, denne endelige beslutning vedrørende støtten har krævet, skyldes sagens kompleksitet og den betydelige mængde oplysninger, der skulle fremsendes. Efter at have analyseret alle de foreliggende oplysninger som led i

[1] Sag 198/91 William Cook mod Kommissionen, Sml., s. I-2487.

[2] EFT nr. C 281 af 19. 10. 1993, s. 8.

proceduren i artikel 93, stk. 2, konkluderede Kommissionen endvidere, at det var nødvendigt at lade en uafhængig ekspert foretage en markedsundersøgelse for at fastlægge den pågældende sektor.

III

Som led i proceduren modtog Kommissionen bemærkninger direkte fra fire virksomheder i henholdsvis Frankrig, Italien, Tyskland og Spanien (modtagervirksomheden) og to skrivelser fra et advokatfirma, den ene på vegne af en virksomhed (i Spanien) og den anden indeholdende bemærkninger fra 14 virksomheder (i England, Frankrig og Tyskland) samt en tabel fra Sammenslutningen af Europæiske Støberiforeninger (CAEF) over kapaciteten på stålstøberier i forskellige europæiske lande.

Med undtagelse af Pyrsa oplyser alle de virksomheder, der har svaret, at der ikke findes en klart defineret undersektor for kædehjul og GET-udstyr, eftersom støbeteknikken er den samme overalt, og støberierne kun specialiserer sig i kraft af deres erfaring og deres tekniske knowhow. Den analyserede sektor er derfor stålstøberisektoren generelt. Samtidig påpeger de alle, at der i 1990 var overkapacitet inden for sektoren, og at denne overkapacitet er vokset siden da, samt at situationen formentlig vil forværres yderligere frem til år 2000.

De foreliggende oplysninger vedrører kapacitet og produktion, omsætning og fortjeneste for støbte produkter generelt og i nogle tilfælde for kædehjul og/eller GET-udstyr. Oplysningerne vedrører 1990, 1991, 1992 og 1993.

Hvad angår 1990 og den generelle stålstøberiproduktion, var der af de 18 virksomheder, der svarede (heriblandt ikke modtagervirksomheden), tre virksomheder, der forelagde oplysninger, der ikke godtgjorde overkapacitet med en sådan klarhed, at de kunne tages i betragtning, otte havde en klar overkapacitet (1) (mellem 26,6 og 194 %), og de sidste syv fremlagde tal, der tydede på normal aktivitet (mellem 3,1 og 17,6 %). I alle de (syv) virksomheder, der forelagde separate oplysninger vedrørende krædehjul og/eller GET-udstyr, er situationen endnu værre med hensyn til disse produkter end for sektoren generelt med betydeligt højere overkapacitet (kun én virksomhed har en overkapacitet på 30 %, alle de øvrige ligger over 100 %).

De tilsvarende tal for den generelle stålstøberiproduktion i 1990 for de europæiske producentlande er ifølge CAEF på mellem 11,5 % i overkapacitet i Tyskland, dvs. en normal situation, og en reel overkapacitet på 42,9 % i Spanien. Gennemsnittet for de fem vigtigste producentlande i Fællesskabet (Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien og Det Forenede Kongerige) er på 22,1 %.

Alle virksomhederne anfører, at deres situation er blevet alvorligt forværret i årene efter 1990, og de har alle en meget betydelig overkapacitet. I 1991 havde kun tre af dem en overkapacitet under 25 % og i 1992 var det kun to. En af dem lukkede i 1992. Det simple aritmetiske gennemsnit af den overkapacitet, de pågældende virksomheder opgav, steg fra 36,9 % i 1990 til 59,1 % i 1991 og 82,3 % i 1992. Også CAEF's tal tyder på en kraftig forværring inden for sektoren, i hvert fald frem til 1995.

IV

De spanske myndigheder har ikke fremsendt hverken deres egne bemærkninger eller de ønskede oplysninger. De har derimod fremsat kommentarer til de øvrige interesseredes bemærkninger. De kan resumeres på følgende måde :

— de virksomheder, der har svaret, er ikke repræsentative for sektoren, da de kun stod for 4 % af den europæiske produktion i 1990

— de virksomheder, der har svaret, har afgivet oplysninger om 1990, 1991, 1992 og 1993, der ikke er referenceperioden, eftersom støtten blev godkendt af de spanske myndigheder i maj 1988 ; da beslutningen blev truffet, var udsigterne for perioden fra 1987 til 1990 gunstige for både efterspørgslen og produktionen

— referencesektoren er kædehjul og GET-udstyr ; opdelingen af stålstøberisektoren i undersektorer blev foretaget efter størrelse og installationstype ; for at give Pyrsa mulighed for at omlægge sit produktsortiment skulle der foretages betydelige investeringer (400 mio. pta.)

— de virksomheder, der har svaret, hævder, at der er tale om overkapacitet inden for den generelle stålstøberisektor, men de udtaler sig ikke konkret om situationen med hensyn til kædehjul og GET-udstyr, som er referencesektoren

— de virksomheder, der har svaret, har oplyst, at markedet er blevet forværret yderligere på grund af ny lavprisimport fra Indien, Kina og de centraleuropæiske lande ; ikke desto mindre var Pyrsa klar til at tage konkurrencen op med dem i kraft af sin specialiserede produktion (og ikke på grund af den fordel, støtten gav virksomheden)

(1) Overkapacitet defineres som forholdet mellem kapaciteten og produktionen.

— en af de støtteformer, proceduren vedrører, nemlig garantien fra Comunidad Autónoma de Aragón, kunne ikke fastlægges i kvantitativ henseende, i det mindste ikke før gennemførelsen

— de spanske myndigheder afslutter deres kommentarer med endnu en gang at fastholde, at man først og fremmest bør tage hensyn til, at den samlede intensitet for støtten til Pyrsa holdt sig langt under det støtteloft på 75 %, der er fastsat for den region, hvor virksomheden ligger.

V

Kommissionen kan ikke acceptere de spanske myndigheders påstand om, at det udsnit af virksomheder, der svarede, ikke er repræsentativt for sektoren. De 17 virksomheder ligger i de fem medlemsstater, der er de vigtigste stålproducenter. Endvidere omfatter oplysningerne fra CAEF alle landene og bekræfter de oplysninger, de enkelte virksomheder har forelagt om overkapacitet inden for sektoren.

Kommissionen betvivler også, at de virksomheder, der har svaret, kun skulle repræsentere 4 % af den samlede produktion i 1990, således som de spanske myndigheder hævder. Kommissionens overslag over disse virksomheders andel i produktionen af støbestål i Fællesskabet i 1990 er på over 15 %.

Endvidere kan heller ikke argumentet vedrørende støttens negative følger for samhandelen inden for sektoren godtages. Selv hvis støtten kun skader én anden virksomhed, men i en sådan grad, at den fordrejer konkurrencen på fællesmarkedet, ville disse negative følger være tilstrækkelige til, at støtten ikke kunne betragtes som forenelig med fællesmarkedet.

Tallene fra de forskellige virksomheder vedrører 1990 og de følgende år. De spanske myndigheder mener, at der ikke skal tages hensyn til disse tal, fordi støtten blev godkendt af de spanske myndigheder i maj 1988. Dette er imidlertid i strid med oplysninger, som de samme myndigheder fremsendte i skrivelse af 13. maj 1993. Heri meddelte de, at den støtte, proceduren vedrører, blev godkendt i 1989 og 1990. Garantien for et lån på 490 mio. pta. blev godkendt i april 1990. Tilskuddet på 182 mio. pta. blev godkendt i juni 1990 og udbetalt mellem 1990 og 1992. Endvidere anvendte man i beslutning NN 12/91 og ved Domstolens efterfølgende behandling af sagen oplysninger vedrørende 1990.

Da beslutning NN 12/91 blev vedtaget, var Kommissionen ikke i besiddelse af præcise oplysninger om kapacitetsudnyttelsen inden for undersektoren kædehjul og GET-udstyr. Den besluttede derfor at tage udgangspunkt i de foreliggende oplysninger om produktionen i mangel af bedre indikationer om situationen inden for sektoren. Ikke desto mindre påpegede Domstolen, at tallene i statistikkerne var ufuldstændige, samt at de ikke gjorde det muligt at vurdere produktionskapaciteten eller at sammenligne den med produktionen og efterspørgselen på markedet. Under disse omstændigheder fastslog Domstolen, at Kommissionen burde have indledt proceduren i artikel 93, stk. 2, for efter at have indhentet alle de nødvendige bemærkninger at fastslå, om der var tale om overkapacitet inden for sektoren.

De oplysninger, der er modtaget som led i proceduren, synes at være i strid med Kommissionens opfattelse, hvorefter de produkter, Pyrsa fremstiller, udgør en del af en specifik undersektor. Alle de virksomheder, der har svaret, finder en sådan opdeling i undersektorer urealistik og mener, at den relevante sektor er hele stålstøberisektoren.

Med enkelte undtagelser er kapaciteten på stålstøberierne meget fleksibel med hensyn til fremstilling af forskellige typer komponenter. De eneste begrænsninger, der forhindrer de enkelte støberier i at afsætte deres produkter på visse markeder, er deres egne erfaringer og tekniske knowhow eller deres produktionskapacitet, men ikke den eksisterende teknologi. Et støberi, der fremstiller GET-udstyr og kædehjul kan tilbyde et meget varieret produktsortiment. Når et støberi skifter fra et produkt til et andet, pådrager det sig kun udgifter til de forme, der skal bruges til at fremstille de nye komponenter; disse forme, der normalt ikke kan genbruges, udgør omkring 20 % af de samlede udgifter til et kilogram færdigvare. Da det ikke er nødvendigt at foretage større investeringer for at gennemføre en sådan omlægning, er der nogle støberier, der har udnyttet denne fleksibilitet i produktionen til at overleve i de senere år.

For at få en uvildig vurdering anmodede Kommissionen en ekstern ekspert om at undersøge, hvad referencesektoren var, og om der var tale om overkapacitet. Eksperten kom til den konklusion, at der ikke findes en undersektor for kædehjul og GET-udstyr, samt at stålstøberiernes kapacitetsudnyttelsesgrad var 69,3 % i 1991, 62 % i 1992 og 58 % i 1993 på trods af en nedskæring af kapaciteten på 965 mio. tons i 1991, 910 mio. tons i 1992 og 862 mio. tons i 1993.

På baggrund af de nye oplysninger mener Kommissionen i modsætning til sin oprindelige opfattelse, at i den foreliggende sag er den sektor, der skal bruges som grundlag ved vurderingen af støttens virkninger på samhandelsvilkårene, den samlede stålstøberisektor. Kommissionen skal dog bemærke, at når det drejer sig om separate tal for kædehjul og GET-udstyr eller for begge produkter, har de virksomheder, der har svaret, opgivet endnu større overkapacitet end for deres samlede udbud af stålstøbegods.

På baggrund af oplysninger, som nogle virksomheder og CAEF har forelagt for Kommissionen som led i proceduren — som analyseret i afsnit III — mener Kommissionen, at der allerede i 1990 var tale om overkapacitet inden for stålstøberisektoren, uden at kædehjul og GET-udstyr betragtes separat.

Hvad angår 1988 og 1989, der ligeledes kan være relevante i denne sag, har de deltagende virksomheder ikke fremlagt supplerende oplysninger. Hvis man går ud fra, at kapaciteten i disse år svarede til kapaciteten i 1990, giver produktionsopgørelserne fra CAEF en overkapacitet, der er endnu højere end i 1990 i Fællesskabets fem største producentlande.

At Pyrsa er i en bedre position end andre stålstøberier til at tage konkurrencen op med lavprisimporten, påvirker ikke vurderingen af støttens forenelighed med fællesmarkedet, da det kunne skyldes, at støtten har givet virksomheden en fordel, og ikke at den har specialiseret sig på hensigtsmæssig vis.

Der kan ikke være tvivl om, at garantien udgør støtte. Kommissionen fastslog i sin beslutning NN 12/91, at den svarede til et rentenedslag på 3 % på lånet på 490 mio. pta., idet denne rentesats var lig med den renteforøgelse, man må påregne på markedet for sådanne garantier. Som med alle former for støtte, beregnes den fra tildelingen og ikke fra den eventuelle gennemførelse.

Som det fremgår af meddelelsen om indledning af proceduren, skal der foretages en vurdering af den pågældende støttes virkninger for sektoren. Kommissionen specificerede i sin meddelelse vedrørende metoden for anvendelse af EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), på regionalstøtte (1), at for at opnå undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), må støtten ikke føre til nogen sektormæssig overkapacitet på fællesskabsplan, således at det deraf følgende sektormæssige problem for Fællesskabet bliver alvorligere end det oprindelige regionale problem. Da der er tale om en engangsstøtte, må denne vurdering foretages i relation til den specifikke støtteforanstaltning, og den omstændighed, at den samlede støtteintensitet er lavere end støtteloftet for den pågældende region, er ikke i sig selv afgørende for analysens resultat.

(1) EFT nr. C 212 af 12. 8. 1988, s. 2.

VI

Foranstaltningerne er tydeligt identificeret som statsstøtte både i beslutning NN 12/91 og i Domstolens dom. Støtten består af tilskud uden tilbagebetalingspligt på 182 mio. pta., tildeling af jord vurderet til 2,3 mio. pta., et beløb svarende til den årlige renteforhøjelse på 3 % (den normale kommercielle renteforhøjelse, som bankerne i øjeblikket anvender i forbindelse med lignende lån) i forbindelse med statsgarantien for lånet på 490 mio. pta., og et beløb svarende til rentenedslaget på syv procentpoint på nævnte lån. På baggrund heraf og i betragtning af at støbegods er genstand for talrige transaktioner i Fællesskabet, må Kommissionen konkludere, at den tildelte støtte påvirker samhandelen og fordrejer konkurrencen. Således opfylder støtten betingelserne i traktatens artikel 92, stk. 1, der fastslår, at enhver form for støtte med de kendetegn, der er nævnt i bestemmelsen, i princippet er uforenelig med fællesmarkedet.

De undtagelser fra dette princip, som er anført af artikel 92, stk. 2, kan ikke komme på tale i dette tilfælde på grund af den pågældende støttes karakter og formål. Den spanske regering har i øvrigt ikke påberåbt sig denne undtagelse.

I artikel 92, stk. 3, angives de former for støtte, der kan betragtes som forenelige med fællesmarkedet. Støttens forenelighed med traktaten skal vurderes i relation til Fællesskabet som helhed og ikke i relation til en enkelt medlemsstat. For at sikre at det indre marked fungerer korrekt samt at traktatens artikel 3, litra g), overholdes, skal de undtagelser fra princippet i artikel 92, stk. 1, som er anført i artikel 92, stk. 3, fortolkes strikt ved vurderingen af enhver påtænkt støtteordning eller ved konkret tildeling af støtte.

Det skal især bemærkes, at undtagelserne kun kan anvendes, når Kommissionen må konstatere, at hvis støtten ikke tildeles, vil markedskræfterne i sig selv ikke få den potentielle støttemodtager til at handle på en måde, der kunne bidrage til at opfylde et af ovenstående mål.

At tillade undtagelser for støtte, der ikke på nogen måde bidrager til opfyldelsen af et sådant mål, og som ikke er nødvendige herfor, ville være ensbetydende med at indrømme industrier og virksomheder i visse medlemsstater en uretfærdig fordel, idet det ville forbedre deres finansielle position og kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencen i et omfang, der strider mod de fælles interesser.

Hvad angår undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), opfylder den pågældende støtte ikke automatisk betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse, selv om den tildeles en virksomhed i et område, der kan nyde godt af bestemmelsen, fordi den ikke ydes som led i en generel ordning for regionalstøtte godkendt af Kommissionen. Når der gives tilladelse til en sådan ordning, forudsættes det, at den gunstige virkning af støtten opvejer den eventuelle konkurrencefordrejning, den forårsager. Der skal i hver sag foretages en vurdering af denne virkning, for så vidt angår den pågældende støtte. Denne opfattelse bekræftede Domstolen i sin dom af 14. september 1994 (Hytasa) (1), hvor den klart fastslog, at støtte, der ydes på grundlag af en individuel beslutning, kan betragtes som regionalstøtte, der er forenelig med artikel 92, stk. 3, litra a), hvis den faktisk bidrager til den langsigtede udvikling af regionen uden negative følger for den fælles interesse og konkurrencevilkårene i Fællesskabet.

Som anført i afsnit III og V viser de oplysninger, Kommissionen har modtaget som led i proceduren i artikel 93, stk. 2, at modtagervirksomheden opererer inden for en sektor præget af overkapacitet på fællesskabsplan. Eftersom investeringsttøtten blev givet til en virksomhed, der oprettede ny produktionskapacitet på 5 000 tons/år, bidrager denne støtte til en ny forøgelse af overkapaciteten på markedet. Kommissionen må derfor konkludere, at betingelserne for at indrømme en undtagelse i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a), ikke er opfyldt.

Hvad angår undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra b), er det indlysende, at støtten ikke skulle fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den spanske økonomi.

Endelig kan støtten, hvad angår undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), der omhandler støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, betragtes som forenelig, hvis den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Som allerede nævnt i forbindelse med undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), bidrager støtten til yderligere forværring af en situation præget af overkapacitet på fællesskabsplan inden for den sektor, hvor virksomheden opererer. Kommissionen må derfor konkludere, at den påtænkte støtte ændrer samhandelsvilkårene i Fællesskabet på en måde, der strider mod den fælles interesse. Den kan derfor ikke godkendes i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c).

Den pågældende støtte opfylder ikke betingelserne for anvendelse af de undtagelser, der er fastsat i traktaten. Kommissionen konkluderer derfor, at støtten er uforenelig med fællesmarkedet.

VII

De specifikke støtteforanstaltninger til fordel for Pyrsa, der fremgår af afsnit II, er ulovlige fordi de er tildelt i strid med artikel 93, stk. 3, der kræver, at Kommissionen skal underrettes på forhånd.

Da støtten er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, skal den tilbagebetales. Endvidere skal dens økonomiske følger ophæves med henblik på at genetablere status quo. Det samlede udbetalte støttebeløb skal derfor forhøjes med renter, der løber fra datoen for udbetalingen af støtten. Denne tilbagebetaling skal foretages i overensstemmelse med den spanske lovgivnings procedurer og bestemmelser, særlig med hensyn til morarenter af gæld til staten, som beregnes for perioden mellem datoen for udbetalingen af støtten og datoen for den faktiske tilbagebetaling (Kommissionens skrivelse til medlemsstaterne af 4. marts 1991 (SG(91) D/4571)) —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Nedenstående støtte, som Spanien har ydet til virksomheden Piezas y Rodajes SA (Pyrsa), er ulovlig idet den er tildelt i strid med EF-traktatens artikel 93, stk. 3. Den er endvidere uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 92:

1) 182 mio. pta. i tilskud uden tilbagebetalingspligt (fra Comunidad Autónoma de Aragón)

2) en lånegaranti på 490 mio. pta. over elleve år; den støtte, denne garanti udgør, svarer til 3 % pro anno af lånet (fra Comunidad Autónoma de Aragón)

3) et rentenedslag på syv procentpoint i fem år op til et loft på 150 mio. pta. for ovenstående lån på 490 mio. pta. (fra Diputación Provincial de Teruel)

(1) Forenede sager C-278/92, C-279/92 og C-280/92, Spanien mod Kommissionen (1994), Sml., s. I-4103.

4) 2,3 mio. pta. i form af tildeling af jord (fra Ayuntamiento de Monreal del Campo).

Artikel 2

Spanien standser øjeblikkelig ydelsen af støtte til Piezas y Rodajes SA (Pyrsa), idet Spanien anvender normale markedsvilkår på garantipræmien for lånet på 490 mio. pta., og standser enhver form for betaling af rentetilskud til nævnte lån.

Artikel 3

Den udbetalte støtte, som består af:

1) 182 mio. pta., i tilskud uden tilbagebetalingspligt

2) et beløb svarende til den årlige præmie på 3 % som er forbundet med statsgarantien for lånet på 490 mio. pta., beregnet fra april 1990 indtil den dato, hvor ydelsen af støtten standses, som krævet i artikel 2

3) det beløb, der allerede er udbetalt af de 150 mio pta., der svarer til rentenedslaget på syv procentpoint for nævnte lån, og

4) tildeling af jord vurderet til 2,3 mio. pta.,

tilbagebetales i overensstemmelse med den spanske lovgivnings procedurer og bestemmelser, særlig med hensyn til morarenter af gæld til staten, som beregnes for perioden mellem datoen for udbetalingen af støtten og datoen for den faktiske tilbagebetaling.

Artikel 4

Spanien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke forholdsregler Spanien har truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. marts 1995.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen